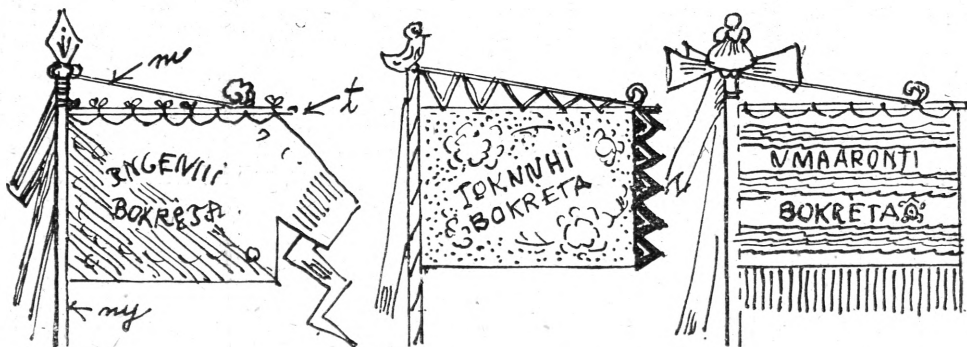

Bokrétások Lapja

TÁRSADALMI FOLYÓIRAT SZERKESZTI: PAULINI BÉLA

Bokrétás lobogók: „ütött az utolsó óra!”

A Magyar Bokréta Szövetség többfelől nagyon, de nagyon jó híreket vesz a bokrétás lobogók dolgában. Egynehány bokrétától vázlatot is kapott — hogy milyenek tervezi a zászlót —, sőt kész zászlókról van már — fényképes „beszámolója” is. Az írásbeli közlések, rajzok, fényképek — megnyugtatók, csak itt-ott mutatkozik tévedés. (Egy „nagyobb” tévedésről utóbb megemlékezünk.) De — különösebb rendszerbe foglalás nélkül — ismét közlünk észrevételeket, azzal az óhajjal, hogy azokból a bokréták vezetőségei „vegyék szívükre” azt, ami épp szívükre tartozik.

a zászlóét, amit a szövetség és néhány, a cannesi ki-ránduláson résztvevő bokréta emlékebe kapott.) A szö-vetség — mint ismeretes — csakugyan nem írt elő semmi mást, mint a zászlóformát — és mellékesen a zászlórúd hosszát —, ehhez az egyetlen előíráshoz azonban ragaszkodik. (Hogy ezt az egy „előírást” újra hangsúlyozzuk, újra közöljük is az annak idején már közölt képet.)

Faragott, festett rudak

Az egyik bokréta vezetője aziránt érdeklődik, hogy lehet-e faragott zászlórudat csináltatni.

Itt is megmondjuk, nagyon is lehet, sőt szükséges, főként ott, ahol a faragásban is megmutatkozhatnak bizonyos hagyományos formák. Pl. egyenesen kézenfekvő, hogy ahol faragott guzsalynevek vannak, ott lehetőleg kivétel nélkül ezeknek a mintájára készüljenek a zászlórudak, természetesen azzal a különbséggel, hogy a zászlórúd az előírt hosszúságban — pontosan két és fél méter! — és a megfelelő vastagságban készüljön, aminek arányában a faragás mintái természetesen — megnőhetnek.

De itt térünk ki arra, hogy ahol meg a guzsalynevek festettek is — ott természetesen a zászlórúd is legyen festett — és faragott, ha a kettő együtt „jár”, — nagyon szép lesz és büszkén „helyi”.

És megállapítjuk, hogy ilyen adottságok mellett igazán ajánlatos a vékonyabb tartórudat (t) is fából készíteni — faragva, vagy festve, faragva és festve — mint pl. fémrúdból.

A zászlóforma nem változhat

Az emlegetett nagyon nagy tévedés, hogy valahol a zászlóforma annak idején javasolt formájától eltértek, vagy legalább is, el akartak térni. (A „cannesi” formát akarták választani, azét

A feliratok elhelyezése

Valahonnét feltették a kérdést, lehet-e a felírást nem középen, hanem lenn vagy fenn is elhelyezni. Lehet! Nagyon is, sőt itt-ott csak helyezték el bátran lenn, vagy fenn, ez is a változatosságot szolgálja.

És itt újra kitérünk arra, hogy bizonyos esetekben szerintünk is nagyon jól használható a feliratokhoz a vékony pántlika, — főleg, ha kész szőttest, fehér madeirás munkát stb. vesznek zászlókelmének — akkor ugyanis egy darab vászonnal meg lehet „úszni” a zászlókelme dolgot, mert a „pántlika-írásnak” nincs „bal-fele”. S igazán könnyebb is a pántlikát felvarrni, mint bajlódni a meglehetősen nagy felirat kihímzésével, ami természetesen a világerő sem jelenti azt, hogy — tehát ne legyenek hímzett feliratok. Főként, ahol hímzett a lobogó és ugyanis két kelmet kell egymásra borítani — csak legyenek.

És valahol az a kérdés merült fel, lehet-e a felirat betűit „tarkárafogni”, például másszínű kezdőbetűket, mint amilyen a többi betű. Nos, lehet, nagyon is, itt-ott megint csak jó változa-

„Ennek a viseletnek erkölcsi ereje van”

A Déváról — Erdélyből — keltezett hír így szól:

Márton Áron erdélyi római katolikus püspök a Déván tartott bérmlása alkalmából nagyszabású beszédet intézett a dévai katolikus magyar ifjúsághoz.

— Örömmel látom azt, — mondotta — hogy az ősi viseletet nem felejtették el és jól esik látnom, hogy a fiúk és leányok azt a ruhát hordják, amely mindig büszkeségünk volt. Tapasztalhattatok, hogy amelyik nép levetette, mással cserélte fel őseink ruházatát, egyúttal az ősi erkölcsöt is elcserélte. Ennek a viseletnek erkölcsi ereje van: népünk életét jelenti. Megáldalak titeket...

Ehhez a hírhez az Uj Magyarország megjegyezte:

Szinte magunk is látjuk a székely-harisnyás férfiakat ősi viseletben pompázó asszonyaikkal, kicsi fiaikkal, leánykaikkal, ahogy ott szoronganak a dévai templom hajójában és hallgatják Márton Áron, az erdélyi római katolikus püspök szavát. Látjuk őket, ahogy összesereglettek gyalogszerrel, szekereken a szomszéd falukból bérmlákozni s egy tömegben, évszázadok óta mindig egyforma, örökké változatlan ruhájukkal, azon-egy arcukkal az elpusztíthatatlan és megrendíthetetlen életet szimbolizálják, amely felett viharok zuhognak el, de igaz mivoltából kifordítani sohase bírják. Látjuk a dévai templom szelid boltívei alatt ezt az

imádkozó, hívő sereget és meg tudjuk érteni, hogy Áron püspök szíve csordultig felt szeretettel külön-külön mindnyájuk iránt, — hiszen ő is közülök való — s a szószékről mondott dicséretet az ősi viselet erkölcsi erejéről.

*

Nekünk nagyon, de nagyon jól esett olvasnunk a híradást, ami egy püspök ajkairól hangzott el a népviselet megbecsülésében. Egyrészt s legfőként, mert a népviselet megdicsérése, püspök szájából, de másrészt — mondjuk mellékesebben — azért is, mert tudunk róla, hogy itt-ott — helyes, csak itt-ott — bizony kisebb tényezők, mint az erdélyi püspök, még ilyeneket is mondogatnak: ugyan mit „cifrázkodtok“ már...

toosság, ha valamelyik bokrétának olyan a gusztusa, akár egészen tarkára csinálhatja a feliratot.

Nem tartozik ép erre a fejezetre, de megemlíthetjük itt is, ha valahol két kelmét kell egymásra borítani, nem szükséges, hogy például mind a két darabra készülő hímzés mintája egyforma legyen. Sőt itt-ott kifejezetten ne legyen az: érdekes változatosság egy lobogón is. S ezúttal ajánljuk, hogy ha valahol hímzik a zászlót, lehetőleg ne a túl aprólékos motívumokat keressék ki, hanem ép ellenkezőleg, vagy akár pl. a virágokat, csillagokat a rendesnél kicsit nagyobbra vehetik.

Kendők mint zászlókelme

Van pedig olyan falu, ahol se szöttesek, se hagyományos hímzés se más hagyományos kézimunka nincsen, tudomásunk van róla, hogy egy ilyen faluban már-már terveztettek — hímzést. Hát ezt megint nagyon nem ajánljuk, ebből megint kikerekedhet valami, ami aztán túlságosan elüt a z e g é s z g o n d o l a t t ó l, netán „szecessziós“ formák is kikerekedhetnek. Nos, „ahol nincs, ott ne keress“, az a legjobb. Ahol nincs hagyományos szövés, más hagyományos kézimunka, ott azért biztosan akad régi kasmír, vagy selyemkendő s ha azt egyszerűen ellátjuk felirattal, pl. a már emlegetett „pántlika-írással“, az mindenesetre jobb „népi lobogónak“, — netán szép rojtjával — mint az új „tervezés“. Itt természetesen újra meg kell jegyeznünk, hogy a zászlókelmét illetőleg talán a körülbelül 80×80 méret a legjobb — tehát bizonyára a kis vállkendők, nagyobb fejkendők közül kell az alkalmasat kiválasztani.

Valószínűleg az a legjobb, ha a „férfi-bokréták“ is kendőt választanak zászlókelmének.

Kérünk képes beszámolót

Nagy megnyugvás volna, ha azok a bokréták is, melyek eddig a lobogóügyben tett lépé-

seikről valamilyen formában nem számoltak be a szövetségnek, ezt — mielőbb megtennék.

Ha küldenének egy kis, rövid leírást, kis rajzot és ha a lobogó elkészült, azt lefényképeztetnék. Ez a fénykép — amit kérünk — lehet jó amatőr-kép is s ha a felvételei kisméretű, a lemezt kérjük, — kölcsön — a szövetség a képet arról majd nagyíttatja. Szükséges, hogy a szövetség innen-onnan pontosan tudja, hol készült el idejére a bokrétás lobogó, — és milyen lesz — hiszen, amint említettük, a kiállításra azok egy részét előre elkéri, másrészt, kell, hogy az augusztus 19-i díszközgyűlésen valamennyi kész zászló — a bokréta által kinézett „zászlótartó“ kezében ott legyen. (Azoknak a „zászlótartóknak“ az útiköltségéről is gondoskodás történik, akihez tartozó bokréta történetesen nem augusztus 19-én van jelen a gyöngyösbokrétában.)

Itt még megjegyezzük, hogy a lobogóügyre vonatkozólag a Bokrétások Lapjában három cikk jelent meg. Jó, ha a bokréták vezetői ezt a három cikket újra átolvassák. S ha valamelyik bokréta vezetőségének e cikkek közül egy-kettő nincsen meg, írjon haladéktalanul a Bokrétások Lapja kiadóhivatalának, az a szükséges példányt rögtön megküldi.

Egy jó lobogó

A szövetség például a visszacsatolt területről kapta alábbi sorokat.

A nagyhindi bokréta beszerezte a zászlónak való anyagot. Házivászon áttört hímzéssel, amelyre szépen ki lehet hímezni elég nagy betűkkel: Nagyhindi Bokréta. Az aljára rojtot teszünk. A kézimunka nagyon régi ú. n. halotti lepedőből készül, amelynek a koporsóból kilógó részét használjuk fel kétszeresen meghajtva zászlónak. A zászló egy héten belül teljesen készen lesz. Kb. 80—90 cm méretben.

Igen, így lesz például a „halotti lepedőből“ is — a magyar-élet követelője: jó bokrétás lobogó.

BOKRÉTÁS HIREK

Zsindely Ferenc kitüntetése.

A kormányzó Zsindely Ferenc miniszterelnökségi államtitkárnak kiválóan értékes és eredményes szolgálatai elismerésül a magyar érdemrend középkeresztjét a csillaggal adományozta. Zsindely Ferenc egyike a magyar törvényhozás legrégebbi tagjainak, ezek sorában tehetségével, felkészültségével egész fiatalon tűnt fel. Mint ismeretes, az Országos Magyar Bokréta Szövetségnek a szövetség megalakulása óta igazgatósági tagja — akkor szerette már nagyon mozgalmunkat, amikor sokan még rá sem eszméltek, hogy miről van szó — és a szövetség ügyeiben mindig igen sokat és a legjobb szíveteliséggel.

Görömbei Péter.

Nagy gyászunk van, Görömbei Péter nagykállói ref. lelképásztor, tb. esperes, egyházkerületi tanácsbíró, egyetemes zsinati tag, O. R. L. E. alelnöke, Szabolcs vm. törv. hat. bizottságának és Nagy-kálló képviselőtestületének tagja, az Orsz. Magyar Bokréta Szövetség nagykállói helyi egyesületének elnöke, május hó 8-án lehunyt szemét örökre. Hült temét 10-én d. u. 4 órakor kísérték ki utolsó útjára. A szomorú hírt közlő gyászjelentés különben még ezt mondja: „Elszállt a lélek, mely erős hitének, gazdag tudásának kincseit árasztotta. Megállt a forrón érző szív, mely hazájához, egyházához hív volt mindhalálig. Életében fénylő ékességünk, halálában megrendítő vesztésünk. Áldott legyen emléke mindörökre...” (A nagykállói bokréta — mint ismeretes — volt egy az első tizenegy közül, s hogy annakidején megalakult, nagymértékben köszönhető Görömbei Péternek.)

Csáki Mózes.

Szeremléről közlik a szomorú hírt, hogy Csáki Mózes, a szeremlei bokréta több éven át volt működő tagja, április hó 23-án rövid szenvedés után elhunyt. Temetése április 25-én volt. A bokréta testületileg vett részt a temetésen és hatalmas koszorút helyezett sírhalmára. Csáki Mózes fiatal felesége — aki ugyancsak bokréta — és két kisleánya gyászolja és gyászukban őszinte részvétellel osztozik a Bokréta Szövetséggel.

Gyémántlakodalom.

Nem kimondottan bokréta hír, de azért talán érdeklő a bokrétaokat... Tehát „Id Paulini Béla ny. gazdatiszt, a csákvári földműves iskola egykori igazgatója és felesége, Bokross Gizella — Paulini Béla szülei — május elsején ünnepelték meg Csákváron gyémántlakodalmaikat”. De ennyit a napilapok is közöltek. Talán mi megtoldjuk a hírt néhány sorral. Id. Paulini Béla, aki most 89 esztendő, az ország első modern gazdái közül való volt. Annakidején igen sokat kísérletezett — nagy eredménnyel — növényneveléssel, a csákvári tenyészállatok híresei voltak, de maga a korszerűen berendezett tehenészet is. És mintaiskola volt annakidején a vezetése alatt működő földműves iskola, azzal a külön érdekességgel, hogy az iskola nagy szeretettel foglalkozott az önálló gazdálkodásra készülő „parasztfiúkkal”, nagyrészüknél kitűnő eredménnyel. Bizony, igen sok olyan gazdálkodó van szerte az országban — most már korosodó emberek —, akik annak az iskolának köszönhetik, hogy a maguk kis gazdasága idők folyamán egyre jobban meggyarapodott. Az öreg úr különben még ma sem tétlen, tavasztól őszi kertészkedik és télen — maga vágja meg a tüzelőt, kétségtelenül leginkább a „mozgás” miatt. A ritka ünnep alkalmával a rokonok és tisztelők szerencsekívánataikkal árasztották el az aranylakodalmas párt, sőt az újságok híradása nyomán még egyre kapják a szerencsét — jóegészséget — kívánó üdvözlőleveleket. (Azért azt még elhihetjük, hogy e hír a szerkesztőnek, így a bokréta „jubileumi évben” is különösen kedves.)

„Sebes Rába szép partjáról...”

Nem, a szerkesztő nem szereti a személyi kultuszt, sőt „csodák csodájára” saját személyének ünneplését sem, mégis, ezt a nevenapjára küldött kedves verset sem bírja „véka alá rejtetni”.

*Szeretett jó Béla bácsi!
Bokréta hű segítője
Ünnepli ma tisztá szívből
Sok ezrenyi tisztelője.*

*Nevenapján szálljon reá
Az Istennek bő áldása,
Bokréta hű maradjon még
Sok-sok évig hű munkása.*

*Egészségben, boldogságban
Éljen kedves családjával
Gazdagítsa az országot
Áldásos, nagy munkájával.*

*Ezt kívánja sok bokréta
Országunknak négy tájáról,
De legjobban a szanyiak
Sebes Rába szép partjáról.*

Hegedüs Lajos szanyi bokréta

Honvédek és a — bokrétaok.

Öcsényből és Sióagárdról jelentik, hogy a szekszárdi m. kir. honvédehelyőrség a f. évi június havában tartandó honvédnapiakon való szereplésre a két bokréta felkérte. Minden bokréta számára igaz öröme, sőt büszkeségére szolgálhat, hogy a magyar honvédség ilyen szeretettel van a magyar bokréta-mozgalom iránt.

Bokréta lakodalmaik.

Tápérről írják, hogy Lali Ilona bokréta tagtársunk május 6-án tartotta esküvőjét Nagy Sándor kisbirtokossal.

Bartról közlik: Puskás Katalin bokréta leány május 1-én, míg Farkas Ilona bokréta leány május 6-án tartották esküvőjüket. S ugyancsak május 6-án tartotta esküvőjét Mócsi Mária barti bokréta leány Árendás Jánossal.

Galgamácsáról tudtjuk, hogy Fekete Annus bokréta leány és Máté József bokréta legény május hó 7-én tartották esküvőjüket.

Szatmárköritőről írják: Kiss Emma bokréta leányt feleségül vette Horváth Jenő gazdálkodó.

Nagybaracsáról írják: Szücs Mária bokréta leány férjhez ment Bukros Józsefhez. — Andócsi Katalin bokréta leányt feleségül vette Sipor Ferenc. — Vitéz ifj. Végvári Ferenc bokréta legény feleségül vette Nagy Katalint.

Elvesztette kedves furulyáját s ebbe — belehalt a számadó.

Fekete Péter hetvenhárom éves számadó-juhászlól, aki évtizedek óta a fehérmegyei Margit-major gazdaságának alkalmazásában állott, szól ez a történet. A juhász bizonyos idővel ezelőtt valósággal búskomor lett. Amikor az ismerősök ennek az okát tudakolták, csüggedten válaszolta, hogy az apjától örökölt furulyája, ami már hatvan esztendeje hűséges társa volt — elveszett. A környékbeli nagy szerették az öregot és — napokon keresztül mindenki Fekete Péter furulyáját kereste.

Hiába volt azonban minden igyekezet, az öreg furulya nem került elő.

Fekete Péter pedig lassan annyira bűnre adta a fejét, hogy még a napi munkáját is elhanyagolta és látták többször könnyezni is. Pünkösd vasárnapján pedig ágyának esett. Először történt meg, hogy az öregot meglátogatta az orvos.

Fekete Péter azonban nem várta be a második orvosi látogatást is, hirtelenjében felkelt és elment a közeli erdő felé.

Ekkor látták utoljára életben.

Néhány nap múlva ugyanis az erdőn keresztül haladó munkások holtan találták az erdőben.

A szerencsétlen számadó egy gesztenyefára felakasztotta magát és meghalt. A helyszínre hívott orvos megállapította, hogy a halál egy-két nappal korábban következett be.

Kilenc szólás-mondás — egy faluból

Igen, alábbi szólás-mondások egyetlen faluból valók, talán ne nevezzük meg, hogy honnét.

„Lendített, mint a Tar Gergely uram kutyája.“

Ezt akkor szokták mondani, amikor valami káresetről gúnyosan akarnak megemlékezni. Mert annakidején Tar uram megkente a hámot, meg a gyeplőt jóféle hájjal, hogy jobban tartson, ám a jóétvágyú kutyája meg — állítólag — bekebelezgette, mire észrevették.

„Megugrott, mint a Szepesi malaca.“

Ezt a kuglizók szokták mondani olyankor, amikor a kuglipályáról kiugrik a golyó, de mondják akkor is, amikor az „embert“ nagy hirtelenséggel ott hagyja a felesége. Ahogy biztosan ama bizonyos Szepesi malaca nagy hirtelenséggel tűnhetett el.

„Beleesett a „van“-ba.“

Ezt akkor mondják, ha valakire váratlan és meg nem érdemelt örökség száll. Egyszóval szó sem volt örökségről és egyszerre csak van — örökség.

„Úgy kapta, mint számár a két fülét.“

Mert a számár se tudja, hol vette a fülét, csak lógatja. Az a nevezetes, hogy ezt ugyanolyasféle esetekben mondogatják, mint az előbbi.

„Ki parancsolta neki az Isten, mint Semsey Lacinak a verdung pálinkát!“

Sőt, ezt is akkor szokták mondani, ha valaki könnyen jut valamihez. Ez a szólás-mondás még az itce és a verdung idejéből való és ott kezdődik, hogy Semsey Laci ismerősei mindennap irigykedve látták, miszerint az egyik korcsmában minden áldott nap kap Laci egy verdung pálinkát. És pedig látszólag minden ellenszolgáltatás nélkül, mert bármiképpen is vigyáztak, „nem tett az ezért keresztül egy gazszálat sem“. A pálinkát nagyon szerető emberek irigységből gyártották rá a közmondást. Pedig, ha tudták volna, mennyire megszenvedett érte szegény Laci, bizony nem irigyelték volna. Ugyanis, valami menyecskes háznál szegény Lacit verték meg rettentően — a korcsmáros helyett. Ez törlesztette így a — háláját.

**Fizessen elő
a Bokkrétások Lapjára!**

„Elkerülte, mint Ménesiné a Tiszát.“

Ha két, a faluba való ember elkerülte egymást az úton, akkor szokták ezt mondani. Ez a szólás-mondás még a nagyon régi időkől maradt ránk. Ebből a faluból még kocsival jártak Budapestre, hogy felesleges terményeiket értékesítsék. Ménesiné onnan jött hazafelé, s hogy, hogy nem történt, bizony megesett, hogy mire a Tiszához ért, elaludt a kocsin és nem vette észre, amikor a tiszai kompon átjöttek. Itthon aztán elhitették vele — hogy elkerülték a Tiszát.

„Útban van, mint a Körösné kenyere.“

Ezt arra mondják, aki mindig lót-fut, szalad és ezt mind hiába teszi. Ez a mondás pedig állítólag onnan ered, hogy élt a faluban egy nagyon jóra való asszony, egy hibája volt. De ez nagy hiba volt: nem tudott kenyeret sütni. Az ő kenyere mindig olyan lágy volt, hogy mikor bevetették a kemencébe, — állítólag — csak a kemence szája előtt lévő, úgynevezett „előte“ tartotta meg, hogy ki ne folyjon a kemencéből. Vagyis a kenyerei mindig útban voltak — kifelé.

„Hátra van még a Nánási fergetege.“

Március elején, mikor már szép idő is szokott lenni és úgy látszik, hogy el rúg a tél, szokta ezt mondogatni az idevalósi ember, ha t. i. valamilyen gazdasági növényt — kukoricát, stb. — már el szeretne vetni. Ennek a mondásnak a története azonban szomorú. Arról van szó, hogy élt a faluban még a múlt században, egy Nánási nevű fuvarosmester, aki 1879 március 18-án Szarvasra ment fuvarba, de a rossz idő miatt nem tudott csak „Horgá“-ig eljutni. Ahol aztán egy szalmakazal mellett megállott a kocsival. És másnap reggel ott találták — már megfagyva.

„Éppen jó, mint a Bereczky Samu lajbija.“

Vásárban, mikor a földművesember, vagy a fiának, vagy a cselédjének ruhát vesz, szokták ezt mondani és pedig akkor, ha a szabó által ajánlott ruhadarab nagy az illetőnek. A Bereczky Samu lajbija t. i. a földig ért. De a kereskedő ennek ellenére váltig erősködött: éppen jó...

(Sz. F.)

Az ősi magyar színjátszás nyomában

Hont Ferenc, a jőnevű színházi rendező, aki az első szegedi Szabadtéri Színjátékot is megrendezte, nagyobb szabású művet fejezett be. Megírta a *magyar színjátszás történetét a honfoglalástól a mohácsi vészig*, tehát a legrégebbi nyomoktól az írásba foglalt dráma megjelenéséig. Az eltűnt magyar színjáték nyomainak felderítése természetesen nem volt könnyű, hiszen az írásba foglalt dráma megjelenését megelőző korszakokból közvetlen adat alig maradt fenn.

Hont Ferenc kutatásait illetően abból a tényből indult ki, hogy a régebbi időkben a színjáték nem volt annyira elkülönítve az élettől, mint ma. Tehát az élet minden jelenségét át kellett vizsgálnia, hadikészülődést, ítélezéseket, lakomákat, lovagi tornákat, stb.-t. Egyébként Hont Ferenc érdekes munkájáról a következőket mondotta a Magyarország című napilap munkatársának:

— Könyvem három történelmi részt különböztet meg: 1. A honfoglaló magyarság színjátéka; 2. Kereszténység és pogányság; 3. Az írásba foglalt dráma felé. A honfoglaló magyarok színjátéka kimondottan a hadijátékok, a nemzetiségi és törzsi játékok, valamint a pogány ünnepek formájában jelentkezett. A

Sámán volt az első magyar színjátékos. A keresztény Árpádkor idején a pogány népi játékokat már telítették keresztény vallási tartalommal. A magyar reneszánsz korában a „jókulátorok“, népi énekmondók tevékenysége vált uralkodóvá, másrészt a lovagi tornák és szabadtéri játékok keretében egész drámákat játszottak.

— Amikor megjelenik az első írásba foglalt magyar dráma, amelynek Három köröstyén leány a címe, akkor a tárgy: az európai latin tárgy, de a forma az, amit az íratlan népi színjáték hagyomány megőrzött.

A „színjátékos“ régi magyar neve pedig valószínűleg „tombás“ volt. A szó töve azonos a tombolni igével, amely ebben a tizenötödik századbeli táncdalban maradt fent: „Szupra aggnő, szökj fel kabla, Haza jött firjed, tombj Kató...“

Felelős szerkesztő és kiadó:

PAULINI BÉLA

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 49. szám.

Telefon 140—544.